

Swiebertje in Breda

(Mei 2003)

Zaterdag 11 mei 2003. Om een kwartier na drieën midden in de nacht kraait een haan, het is tijd om op te staan. Niezend en proestend met een vochtige loopneus, kuch ik een half uurtje later bepak en bezakt op de fiets naar Groningen. Tot tegen de middag, iets na twaalven werken en daarna gaat de reis naar Breda. Een zes uurtje lopen..... Zes uur lang lijkt lang, maar kan zeer kort zijn, zo blijkt een dag later. Na een prettig verlopen treinreis die ik doorbreng met wat lezen in de krant van vandaag die gisteren van de pers rolde, eindigt de reis in zonnend Breda op deze stralende zaterdagse namiddag. Het Valkenbergpark blijkt op een paar honderd meter van het station te liggen, ideaal! Soms zit ook alles mee, fluit ik zachtjes in mezelf. Nu nog even een slaapplek zoeken, maar ik stel voldaan vast dat ik op alles voorbereid ben. Zo lag ik in Stein, afgelopen maart, op een plastic matje. Elke rimpel in de vlakke ondergrond voelde ik en zeker als looper. Een looper staat net zoals vele Nederlanders volgevreten en vervet in het leven, maar het aardige van een looper is: je ziet het er niet aan af. Dat komt door het lopen. Maar zagezegd, nu heb ik het beter aangepakt. Twee dagen eerder bij Malle Pietje een zelf opblaasbaar matje gekocht, dat scheelt immers kostbare adem die wij lopers de volgende dag goed kunnen gebruiken. Een lichtgewicht pitpuut om een comfortabele slaap te verkrijgen completeert mijn 'kampeeruitrusting'.....

Een tent draag ik niet met mij mede, immers in de brief die ik thuisgekregen heb staat dat er geen tenten opgezet mogen worden in het park. Een naïeve looper gaat er dan vanuit dat de organisatie voor slaaptenten heeft gezorgd. Die naïeve looper: c'est moi! Pas de volgende ochtend, als de nacht verdreven is door de zon, zullen tentjes voor de bagage van de ultralopers als paddestoelen uit de grond schieten, zo verteld een vriendelijke vrouwenstem me aan de andere kant van de telefoonlijn.

De VVV is op zaterdagmiddag om vijf uur dicht, dus besluit ik in het park eerst maar eens de inwendige mens te verzorgen. Want ik hou van lekker eten, dus ga ik vaak naar Saar, kom ik daar op visite, dan staat de taart al klaar. Op het dak van het sfeervolle theehuis is op de gevel de menukaart in oplichtende letters te lezen: Worst, Koffie, Spaghetti, Soep. Deze smakelijkheden wekken de lekkerbek in me. Ik bestel me een bord spaghetti, die men niet heeft. Men verkoopt alleen koffie en ijs. De gevel blijkt door een kunstenaar ontworpen te zijn en doet een vol bord vermoeden, maar helaas Swiebertje, het blijkt niets anders dan een spreekwoordelijke hond in de pot te zijn. Het gaat immers om de kunstzinnige uiting, het artistieke element van de kunstenaar! Dat ik dat als kunstleek niet zie.

Het park ziet er vrij rustig uit. Een tiental Bromsnorren in M.E.-tenue roken een stinkend shaggie en steunen tegen een blinkend hekkie. Ze zullen deze clochard toch niet zoeken? Want voor je het weet zit ik bij Bromsnor in de nor. Waarom ze er staan weet ik niet, maar het geeft me toch een onveilig gevoel. Want ik hou veel van m'n vrijheid - die raak ik nooit meer kwijt - Maar één man die bedreigt me - 't Is Bromsnor zo gezeid. Voor een maaltijd wandel ik terug naar het station en schaf me bij Appie Heijn krentenbollen aan, die ik betaal met de centen die geldautomaat Saartje me gegeven heeft. Daarna begint de zoektocht naar een slaapplek. Als een Jozef (zonder Maria) struin ik door Breda, op zoek naar een plek om de nacht door te brengen. De boodschap "vol is vol" hoor ik zelfs in het Engels op me af komen. Er blijkt een turn-of-gymevenement in deze stad van bisschop Muskens te zijn. Tot drie maal toe hoor ik "vol is vol". In de verte kraait er een haan, schor maar oprecht. Alleen het park doet open, waar ik mij rusteloos te slaap leggen kan. Overigens, het Mercuryhotel met dezelfde gracieuze uitstraling als het Hilton, heeft ook nog bedden te huur.....voor het luttele bedrag van € 115.....per nacht! Dat is omgerekend zo'n veertig gulden per uur, daar kan Swieber het drie maand van volhouden! Slapend arm worden. Bij de gedachte al, doe ik geen oog meer dicht! Het meisje van dit 'droomparadijs' vertelt me dat dit astronomisch hoge bedrag wel inclusief een gratis voedsaam ontbijt met echte jus d'orange, -klinkt chiquer dan sinasappelsap- is. Nou ja gratis....de schat is zo lief om het niet op de rekening te zetten. Ze doet me aan Saartje denken, maar laat me de koffie duur betalen! Ik vertel haar dat ik hou van lekker slapen, liefst in een berg hooi, daar lig je lekker warm in, daar droom ik lekker mooi. Het balies(t)aartje laat ik mijn ontbijtje zien. Vier

krentenbollen in een verkreukt zakje. De nacht besluit ik door te brengen in het park. Ik slenter naar het treinstation en kluis mijn overzichtelijke bestaan in een NS-opbergvak. Zwervend richting park babbel en klets ik wat met inwandelende Belgen. Zo'n tien meter verwijderd van het startschot die me morgenochtend om acht uur zal wekken, leg ik een uurtje later mijn luchtbed op de kiezelstenen ter ruste. Geklemd tussen een stenen muur van een kolossaal pand en stekelige struikjes van vijftig centimeter hoog, draai ik onrustig van buik naar rug en andersom. De slaap kan ik niet vatten en de slaap mij niet. Het is rumoerig. De klok slaat een uur of negen, het wordt drukker en drukker. Als een nachtmerrie in de avond hoor ik geschreeuw en gejoel. Er is gevoetbald, de leuze "Voetbal is oorlog" van "de Generaal" Rinus Michels, blijkt nog aardig actueel te zijn. NAC en FC Utrecht kruisen de degens op het veld. De supporters doen dit struikelend over mijn matje, nog even dunnetjes over. Gefrustreerde agressie wordt creatief gebruikt. Plotseling ziet het zwart van de Bromsnorren. Van achter de struikjes zie ik hoe getatoeëerde Henk Bresjes, zich voordoen als zielige zeehondjes, die volgens hen ten onrechte in elkaar worden geknuppeld, door de meedogenloze dienders der wet. Medelijden heb ik niet, laat Bromsnor er maar stevig op los slaan, dan hebben ze voor deze landloper geen aandacht. Het blijft onrustig, de gehele nacht. Geluiden vang ik op, psssst.....in stereo zie en hoor ik hoe links en rechts van me, het met kostbaar gemeentegeld gesubsidieerde voetbalgespuis een meter bier aan het wegspoelen is. Uitkijken waar je straks loopt, Swiebertje! Rillerig en koud, overgaand in warm, zo voel ik me snotterend.....komt dat door de temperatuur? Af en toe dut ik in, om vijf minuten later te constateren dat de tijd slechts slakkend voort kruipt. Om een uur of zes pak ik m'n overzichtelijke bestaan bij elkaar en eet een krentenbolletje. Het ontbijt komt er linea recta weer uit. De maag is van streek..... Het opspelende gal, drink ik dubbelfriss weg. Het zou wel eens handig kunnen zijn om niet te starten. De organisatie is druk doende het parcours af te linten. De vrouw die ik de middag before nog gesproken heb, beent op me af en vraagt belangstellend hoe de slapeloze nacht in het park is verlopen. Humoristisch verhalend van A tot Z doe ik m'n relaas en ik besluit me af te melden. Ze haalt me over het toch te proberen. Een half uurtje later klinkt het startsein en we vertrekken. Elk rondje (± 1600 meter) pak ik een bekertje lauwe thee, soms met, dan weer zonder suiker. Partjes licht verteerbare eierkoek kaan ik weg, maar de smaak is weg, Met verslapte benen en een tollende maag constateer ik dat er nog een marathon te gaan is, een verstandig besluit wordt genomen. De strijd wordt gestaakt. Uitgestapt na ruim twee uur lopen. Het is niet anders. Volgend jaar start ik hier zeker weer. Overnachten kan ik bij twee loopcollega's uit Schoonhoven, maar tóch zal ook het park dan weer lonken. Al zal ik dan wel even van tevoren op teletekst kijken of NAC ook thuis moet voetballen. Met een verloren weekend, maar een stukje voor de clubkrant rijker, stap ik rillerig en verkouden op de boemel naar het noorden en ik zing met melancholische stem: "Daar komt Swiebertje - Rare Swiebertje - Onze Swieber met z'n ingedeukte hoed - Daar komt Swiebertje - Rare Swiebertje - Onze Swieber die steeds malle dingen doet."

